

N:o 186.

Af Herr Nils Andersson från Wermlands län: Om förändring af 9 § 3 mom. Kongl. Förordningen den 6 Augusti 1864 angående jordafsöndring.

Uti Kongl. Maj:ts nådiga Förordning den 6 Augusti 1864 om afsöndring af jord finnes föreskrifvet i 9 § 2 mom. att "afhandling rörande jordafsöndring skall ingifvas till Konungens Befallningshafvande, som har att" — — — — — "samt pröfva den öfverenskomna afgälden, och densamma, der den befinnes tillräcklig, fastställa" — — — — — och i 3 mom.: "Innan ärendet af Konungens Befallningshafvande afgöres, må icke allenast, der så nödigt finnes, kronobetjeningen höras, utan äfven yttrande af landtmätare inhemtas, om sådant, med hänsigt till afsöndringens betydighet eller andra förhållanden, pröfvas vara af behovet påkalladt."

Enligt mitt förmenande kan det icke hafva varit lagstiftarens mening härmed att Konungens Befallningshafvande skall i hvarje förekommande fall härutinnan anlita kronobetjening och landtmätare utan endast undantagsvis; men det oaktadt förekommer, inom det län jag tillhör, att Konungens Befallningshafvande, så vidt jag känner, med alla inkommande köpeafhandlingar å jordafsöndring så förfar, att ärendet remitteras till kronofogden och härads-skrifvaren i orten, hvilka anmodas att i vederbörlig ordning uträkna och föreslå den årliga afgäld som i omnämnda nådiga Förordning är föreskrifven.

Sistbemälde tjenstemän utsätta alltid en sådan förrättning på stället, nemligen der afsöndringen egt rum, och tillkalla ej allenast tvänne nämndemän utan äfven en landtmätare, hvilket gör att detta sätt för afgäldens bestämmande blifver i hög grad kostsam för lägenhetsinnehafvaren, emedan i den del af Wermland der jag är boende förekommer, att kronofogden och härads-skrifvaren hafva 8 å 14 mil till förrättningsstället och landtmätaren lika långt om ej längre, hvaraf följer, att kostnaderna för en dylik förrättning ofta uppgå till 50 å 100 R:dr och derutöfver; att detta är en onödig omväg och orimlig

kostnad för att få en afgäld bestämd, som i många fall ej bestiger sig till högre belopp än ett par R:dr för året, torde för hvar och en vara lätt att inse.

Då lagstiftaren genom ofvannämnda nådiga Förordning rättvisligen förunnat den mindre bemedlade medborgaren att få ega och besitta en jordlägenhet, sådan han genom besparade medel af sin arbetsförtjenst kunnat förvärfva, anser jag, att lagstiftaren äfven borde åt samme medborgare bereda en utväg, hvarigenom han på billigare sätt, än som för närvarande är fallet, kunde få den ifrågavarande afgäld bestämd, och vågar med anledning deraf föreslå Riksdagen besluta:

att 3 mom. af 9 § i Kongl. Förordningen den 6 Augusti 1864 angående jordafsöndring måtte förändras till ungefärligen följande lydelse: Inom hvarje kommun väljes i kommunalstämma en dertill lämplig person, hvilken har att tillsammans med tvänne nämndemän, med ledning af tillgängliga skifteshandlingar, afgifva den upplysning och det förslag, som Konungens Befallningshafvande i och för ärendets afgörande kan finna nödigt att infordra.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1867.

Nils Andersson.

N:o 187.

Af Herr J. Jonasson från Calmar län: Om den ändring i Kongl. Förordningen rörande bränvinstillverkning, att minsta dagliga tillverkningsbeloppet nedsättes till 100 kannor.

Uti Kongl. Förordningen den 13 December 1863, angående vilkoren för bränvinstillverkningen, stadgas i 4 §, att högsta tillverkning på dygn, för hvilken anmälan får ske, skall vara 1000 kannor och den minsta 300 kannor på dygn. Detta